

SKAUTSKÉ PŘÍBĚHY PRO DĚTI

VLASTA HURTÍKOVÁ

edika.

Ilustrovala
Martina Slábová

Skautské příběhy pro děti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

edika.

Vlasta Hurtíková
Skautské příběhy pro děti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Skautský slib

Slibuji na svou čest,
že s pomocí Boží budu ze všech svých sil
sloužit Bohu, církvi, své vlasti a Evropě,
stále pomáhat svým bližním
a dodržovat skautský zákon.

VLASTA HURTÍKOVÁ

SKAUTSKÉ PŘÍBĚHY PRO DĚTI

Skautský pozdrav

Skauti si při vzájemném setkání podávají levou ruku a zdraví se skautským pozdravem. Ten spočívá ve zvednutí pravé ruky, vzpřímení tří prostředních prstů a překrytí malíčku palcem: tři vztyčené prsty – představují tři body skautského slibu. palec překrývající malíček – symbolizuje zásadu, že silnější chrání slabšího.

Podáváme si levou ruku, protože je blíž srdci.

Skautské heslo

Semper Parati!

(latinsky – vždy připraven!)

SKAUTSKÉ PŘÍBĚHY PRO DĚTI

NAPSALA

VLASTA HURTÍKOVÁ

ILUSTROVALA MARTINA SLÁBOVÁ

edika.

ÚVOD

Unás v Koblíkově se toho nikdy moc nedělo. Tedy do doby, než se vrátil náš Matěj...

Abych se vám představil: Jmenuji se Jakub, je mi dvanáct let a mám staršího brácha Matěje, kterého jsem dlouho neviděl, protože žil v Anglii. Vedl tam jeden skautský oddíl a teď se konečně vrátil domů. Vypráví nám různé historky, které tam se skauty zažil, a já mu jen tiše závidím. Tady je oproti tomu děsná nuda. Občas se někomu zaběhne pes a pak ho hledá celá vesnice, ale jinak se tady fakt nic neděje. To až Matěj zjistí, určitě nám zas někam uteče.

Kluci říkají, že bych měl něco udělat, aby tu brácha zůstal na furt. Jenže co? Padl nápad, abychom ho tady zamilovali. Že kvůli holce tu prý zůstane. Taková hloupost! Brácha a holky? To sotva. To je vážně to poslední, co by ho teď zajímalo. Musí to být něco spojeného se skautingem. To je totiž jeho jediná a největší vášeň.

No a pak mě to konečně napadlo. Tady u nás je spousta kluků a holek, kteří nechodí do žádných kroužků, protože tu nic není. Ptal jsem se jich, co by řekli na to, kdybychom v Koblíkově založili skautský oddíl, a byli nadšení!

Brácha na to kupodivu nereagoval zle, ale věděl jsem, že si o tom bude chtít nejdříve trochu popřemýšlet. On vždycky o všem hodně přemýšlí.

Zpráva o mém nápadu se brzy rozkřikla po celé vesnici a do oddílu se přihlásilo celkem patnáct zájemců – šestnáct i se mnou. Brácha řekl, že to s námi zkusí.

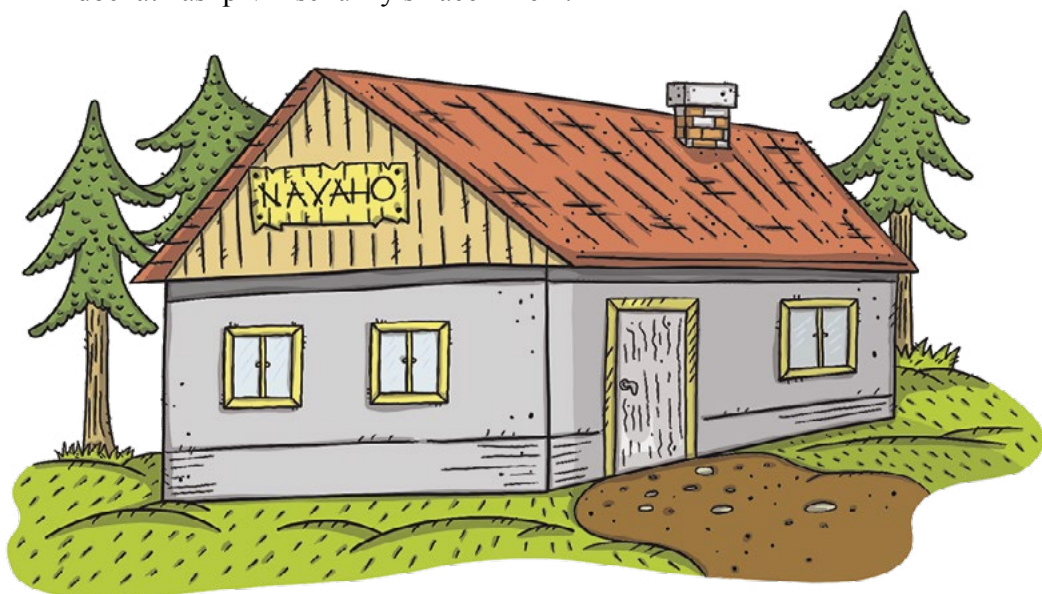
Našemu starostovi se nápad také moc líbil a daroval nám klubovnu. Byla už sice trochu starší, ale to nám nevadilo. Každý den jsme si ji po kouskách opravovali, a když byla hotová, vypadala skoro jako nová.

Matěj pak svolal první schůzi, na které se vymýšlelo jméno pro náš oddíl. Padla spousta zajímavých názvů, ale jednohlasně jsme vybrali Navaho, podle jednoho indiánského kmene žijícího v jihozápadní části Ameriky.

Náš oddíl je smíšený, což znamená, že jsou v něm kluci i holky. Matěj říká, že je to pro nás lepší, abychom se prý naučili k sobě chovat a nedělali mezi sebou rozdíly. Něco na tom bude, protože od té doby, co jsme si začali opravovat klubovnu, si s holkami tak nějak víc rozumíme.

Domluvili jsme se, že se s Matějem budeme v klubovně scházet každých čtrnáct dní, vždy v sobotu ráno. My se tam však určitě budeme scházet častěji – nejlépe každý den.

Byl květen, počasí už vybízelo k venkovním aktivitám a my už se nemohli dočkat naší první schůzky s náčelníkem.

1. BOBŘÍK MRŠTNOSTI

Červen, „Je načase, abychom si promluvili o tom, co bude náplní našich setkávání,“ řekl nám Matěj ono sobotní ráno. „Já osobně navrhuji lovení bobříků. To určitě každý z vás dobře zná. Bobříci jsou zkoušky vašich vlastností, schopností, znalostí i dovedností. A podle toho, jak se která zkouška komu z vás povede či nepovede, se pozná, jaký kdo je.“

Ten návrh se všem líbil a byl jednohlasně odsouhlasen.

„A jako první vyhlašuji bobříka mrštnosti – bobříka žluté barvy. Zahrnuje tyto disciplíny: běh na 50, 60 a 100 metrů, dále pak skok do výšky a do dálky. Kdo uloví tohoto bobříka, dostane ode mne žlutý knoflík, který si smí přišít na rukáv.“

„To určitě vyhraje Lukáš, je přece v tělocviku nejlepší!“ volají kluci. A byla to pravda – Lukáš byl fakt borec. Vždyť taky poctivě každé ráno běhal, a to za každého počasí!

Matěj pověsil na nástěnku tabulku požadovaných výkonů. Všichni jsme si je prohlédli a už se ozývaly první reakce:

„To nedám ani náhodou!“

„To zvládnou levou zadní!“

„Copak jsem Superman?“

„To to můžu jít rovnou zabalit...“

Matěje naše reakce rozesmály. Vzal stopky a už nás hnál na hřiště. „Pojďte, mudrlanti, máme před sebou hodně práce, tak ať to do večera stihneme!“

Jak se dalo očekávat, z kluků si v běhu vedl nejlíp Lukáš. Už odmalička běhával – a to úplně všude. Do školy, do obchodu, na hřiště, prostě kamkoliv měl namířeno, tam běžel. Někdy jsme si říkali, jestli není robot nebo Marťan.

On ale nevynikal jen v běhu. Jak se později ukázalo, dařilo se mu i ve skoku do výšky a do dálky. No a tak není divu, že jako první z nás získal žlutý knoflík.

Z holek měla v běhu nejlepší čas Maruška. Taky hodně běhá, stejně jako Lukáš. Ani ne tak pro zábavu, jako spíše proto, že pořád někam pospíchá. Nemá to jednoduché. Když byla malá, umřela jí maminka. Tatínek už se nikdy znovu neoženil, a tak se musí Maruška starat nejen o domácnost, ale i o své mladší sourozence. Nechápu, jak to všechno zvládá. Ještě ke všemu má pořád dobrou náladu a na všechny se usmívá. Jak to jenom dělá?

Ve skoku do výšky a do dálky se jí také dařilo nejlíp, a tak jako druhá dostala zaslouženě žlutý knoflík.

Zato nám ostatním se už tolik nedařilo. Ať jsme se snažili sebevíc, výsledky byly horší a horší. „Nevěšte hlavu,“ povzbuzoval nás Matěj. „Trénujte každý den a uvidíte, že přijde zlepšení.“

A měl pravdu. Každé odpoledne po škole jsme se scházeli na hřišti a vydávali ze sebe maximum. Holky chodily taky a musím uznat, že se fakt snažily.

Nakonec se nám přece jen podařilo zdolat všechny disciplíny a ulovit tak našeho prvního bobříka.

Hrdě jsme si přišívali žluté kolečko a těšili se na další úkol.

Zato Vašek si se žlutým bobříkem mrštnosti ne a ne poradit.

Celých čtrnáct dní s námi chodil na hřiště, ale bylo to marné.

Už jsme ho znali a věděli jsme, že za to může ta jeho zpropadená smůla, co se mu neustále lepí na paty. Alespoň to tak Vašek tvrdí...

Abyste tomu rozuměli, Vašek je kluk od nás ze třídy. Učí se dobře, ale v tělocviku mu to moc nejde. Vždy, když na něho přijde řada, celý ztuhne a jeho výkony tomu pak odpovídají.

„To se mi nějak nezdá,“ řekl mi večer Matěj, když jsem mu o Vaškovi vyprávěl. Na druhý den si ho vzal stranou, aby si s ním popovídal. „Poslyš, Vašku, ta tvoje smůla, jak o ní každému vyprávíš, má určitě nějaký vysvětlitelný původ. Nechceš mi o něm říct?“

Vašek se začal ošívát a celý zrudl. Bylo mu to trapné.

„No tak,“ povzbuzoval ho Matěj. „Třeba ti můžu pomoci.“

„To sotva,“ zamumlal Vašek. „Doma si o mně myslí, že jsem k ničemu... U nás v rodině jsou totiž všichni sportovně nadaní. Kromě mě... Táta, brácha – a dokonce i máma!

Mně nikdy nic nešlo a ani mě nic nebavilo. Jediné, co jsem ale vždycky

chtěl, bylo kolo. Jenže to mi naši nechtěli koupit, protože měli strach, abych z něj nesletěl a nezranil se...”

Matěj byl rád, že se mu Vašek svěřil, a dlouho si s ním ještě povídal. Od toho dne si ho vzal na starost. Scházeli se denně na hřišti a cvičili spolu. Postupně se Vašek uvolňoval, a i když nepodával nijak zvláštní výkony, alespoň se na hřišti cítil mnohem líp a cvičení ho konečně začalo bavit.

Jednoho dne mu Matěj daroval své staré kolo. To jste měli vidět, jakou měl Vašek radost! Brzy se na něm naučil skvěle jezdit, a jestli se ptáte, zda z něj sletěl, tak ano – a ne jednou... Ale to už k tomu přece patří.

2. BOBŘÍK MÍŘENÍ

Po čtrnácti dnech přišel Matěj s novým bobříkem. „Dnes budeme lovit světle zeleného bobříka míření,“ oznámil nám a my jsme samozřejmě hned zajásali, protože to je něco pro nás. „Doufám, že budeme střílet z luku nebo tak něco!“ volal jsem nadšeně, ale Matěj zakroutil hlavou. „Na lukostřelce si budete smět hrát, až ulovíte tohoto bobříka. Věřte mi, nebude lehký!“

Byli jsme vážně zvědaví. Matěj vyryl do země obvod čtverce jeden krát jeden metr. „Vaším cílem je trefit se do tohoto čtverce. Stoupněte si deset kroků od něj a budete házet celkem stokrát. Pokud kámen dopadne do čtverce, ale odrazí se nebo se vykutálí ven, pokus je platný. Pokud však dopadne mimo čtverec a dostane se do něj odrazem, pokus je neplatný. Abyste ulovili světle zeleného bobříka míření, musíte mít minimálně osmdesát platných pokusů.“

Rychle jsme běželi hledat kameny a postavili se do řady. Teda přiznám se, že jsem si to představoval mnohem jednodušeji. Vůbec, ale vůbec se nám nedařilo! Ani holkám, ani klukům. Házeli jsme jako diví, ale většina kamenů padala mimo čtverec. „Tohohle bobříka budeme lovit hodně dlouho,“ zamumlal kdosi vzadu.

„Pokud ho vůbec někdy ulovíme...“ ozvala se Maruška.

Vypadalo to opravdu zoufale. Z holek zatím vedla Lenka. Do čtverce hodila celkem čtyřicet kamenů, tedy polovinu. Byla z toho dost překvapená a my popravdě taky.

Tolik kamenů jsem nehodil ani já a bylo mi fakt trapně. Matěje to zaujalo, a tak se Lenky zeptal, jestli dělá nějaký sport. Ta jen prohodila, že občas hraje doma s bráchou šipky a že jí to docela jde, ale kromě toho že nedělá nic zvláštního.

„Hraní šipek je také o technice míření a o soustředění, stejně jako házení kamenů do čtverce. To vysvětluje, proč ti to tak jde. Jen musíš více trénovat, aby se ti podařilo hodit minimálně osmdesát kamenů. A to platí pro všechny!“

obrátil se na nás a my jsme jen klopili oči. Nevěřili jsme, že to dokážeme. Byl to pro nás opravdu nesplnitelný úkol.

Jako poslední házel Roman. Vypadal docela klidně. Chvíli se soustředil, zamířil a kámen dopadl přímo doprostřed čtverce. Všichni jsme zpozorněli. Roman vzal do ruky druhý kámen a opět dopadl do čtverce. Tak to pokračovalo a nebudete tomu věřit, trefil všech sto kamenů. Nemínul se ani jednou!

„Hurááá!“ skákali jsme radostí kolem něho a pak jsme ho vyhodili několikrát do vzduchu. Nikdo z nás tomu nemohl uvěřit.

„Jak jsi to udělal?“ ptali jsme se ho jeden přes druhého.

„Když my doma s bráchou a ségrou trénujeme házení kuliček z různých vzdáleností. Trefujeme se do sklenic a všelijakých dalších nádob. Natáčíme se u toho, a když se nám to povede, dáme video na Youtube.“

„Vy jste youtubeři?“ ptali jsme se užasle.

„Jo, ale ne takoví, co točí hlouposti a plácají nesmysly. Hodně se nadřeme a někdy trénujeme i několik dní, než kulička spadne, kam má. Je to fakt náročné, ale když se nám to podaří, máme takovou radost, že se to ani nedá popsat.“

„Páni!“ volám obdivně. „Jak to, že jsi nám o tom nikdy neřekl?“

„Vždyť víte, že toho moc nenamluvím,“ začervenal se Roman. „A krom toho nejsem žádná hvězda. Dělán to, protože mě to baví.“

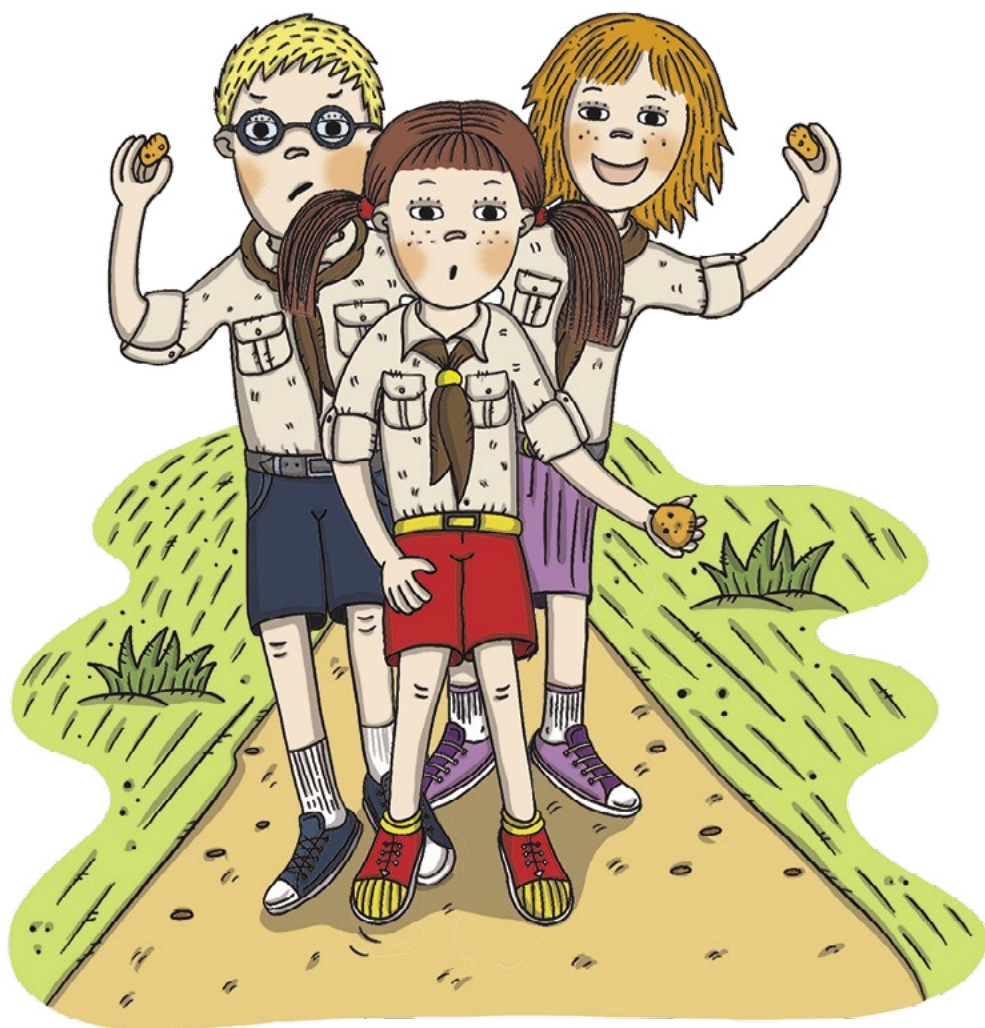
„To je chvályhodná činnost,“ řekl Matěj a poplácal Romana po rameni. „Nejen, že pěstuješ zdravý a zajímavý koníček, ale motivuješ k němu i další mladé lidi. Navíc jsi skromný a netoužíš po slávě. Kdyby se na internetu chovali všichni jako ty, byl by svět mnohem lepší,“ dodal ještě a podal Romanovi světle zelené kolečko. „Vyhrál jsi ho zaslouženě.“

Strhl se bouřlivý potlesk a jeden za druhým jsme mu gratulovali. Matěj ho pak poprosil, aby nám poradil, co dělat, abychom trefili co nejvíce kamenů.

Roman nám ukázal svou techniku míření a vysvětlil nám, že nejdůležitější ze všeho je soustředění a trpělivost.

Od té doby jsme trénovali každý den, a i když jsme zpočátku neviděli velké zlepšení, alespoň jsme se naučili být trpělivi. Asi po dvou týdnech se

Lence podařilo ulovit tohoto bobříka a dostala tak jako druhá světle zelené kolečko. My ostatní jsme museli držet ještě dalších pár týdnů, ale nakonec jsme to také dokázali a euforie z vynikajících výsledků nebrala konce!

3. BOBŘÍK ZÁCHRANY

Po čtrnácti dnech měl pro nás Matěj přichystaného dalšího bobříka. „Zajímalo by mě, jestli už někdo z vás někdy zachránil lidský život. Je mezi vámi takový hrdina?“

Všichni jsme se ihned podívali na Zuzku z osmičky.

„Tamhle Zuzka je naše hrdinka!“ volá Vašek a Zuzka se začervenala jako rajče.

„Tak? A koho zachránila?“ ptá se Matěj.

„Mě!“ ozve se znovu Vašek a pustí se do vyprávění: „Loni v létě jsme se koupali v přehradě a chytla mě křeč. Začal jsem se topit a nalokal jsem se hodně vody. Vlastně si toho moc nepamatuju, ale dozvěděl jsem se, že mě kluci vytáhli a nevěděli co se mnou. Pak naštěstí přiběhla Zuzka a poskytla mi první pomoc. Bez ní už bych tady asi teď nebyl.“

„Tím, že tě Zuzka zachránila, ulovila dalšího bobříka, tentokrát černého, a je to bobřík záchrany. Tady ti, Zuzko, předávám černé kolečko, zasloužila sis ho.“

Samozřejmě že jsme jí to přáli, ale bylo nám trapně. Kvůli nám mohl Vašek třeba i umřít!

„Tady vidíte,“ povídá Matěj vážně, „jak důležité je umět poskytnout první pomoc. Nikdy nevíte, kdy ji někdo z vás bude potřebovat. Vaším dalším úkolem bude tedy ulovit černého bobříka záchrany. Nejdřív ze všeho si pořídíte malou lékárníčku pro první pomoc. Musí obsahovat, zapište si, dezinfekci na drobná poranění jako odřeniny nebo pořezání, sterilní obvaz, náplast na cívce, gázové čtverce, polštářkovou náplast, trojcípý šátek, izotermickou folii, rukavice, elastické obinadlo, pinzetu a nůžky.

Naučíte se lékárníčku používat, což v praxi znamená, že když uvidíte zraněného člověka, pomůžete mu a nebudete jen nečinně přihlížet. My si nyní vysvětlíme vše potřebné, abyste věděli, jak se správně zachovat v takových situacích.

Zuzka bude tak hodná a řekne nám, jak správně provést první pomoc člověku po tonutí.“

Zuzka nám vysvětlila a ukázala všechno, co se naučila na kurzu první pomoci. Když došlo na masáž srdce, upozornila nás, že tu je možno provádět až od dvanácti let, což mě potěšilo, protože dvanáct už mám, a zeptal jsme se, v jakém rytmu by se to mělo správně provádět. Řekla, že masáž srdce se provádí v rytmu písničky Rolničky, rolničky. Tu samozřejmě znám, takže ji určitě budu používat taky.

Když Zuzka skončila, Matěj jí poděkoval a vysvětlil nám, jak poskytovat první pomoc při nejběžnějších úrazech a poraněních, například jak ošetřovat otevřená poranění jako oděrky, rány, krvácení, spáleniny, úpal, puchýře, bodnutí hmyzem; správně si počínat při kousnutí zvířetem. Také nám ukázal, jak se zachovat u člověka, který je v bezvědomí. Nakonec jsme si zopakovali všechny způsoby, jak přivolat pomoc, a naučili se na z paměť telefonní čísla záchranné služby, hasičů a policie a vysvětlili si, kdy které použít.

„Za čtrnáct dní se tady sejdeme a vy mi řeknete, jak jste si vedli jako záchranáři,“ dodal nakonec a pak jsme se všichni rozloučili a šli domů.

Hned na druhý den po škole jsme si každý pořídili malou lékárníčku a tu jsme pak nosili neustále u sebe. Pořád jsme byli v pohotovosti, a kdykoliv

se někde něco přihodilo, hned jsme tam běželi. Třeba jednou odpoledne jsme šli dolů k řece, kde byl nebezpečný jez. Právě ho sjížděli vodáci a jejich kanoe se při sjezdu převrátila. Oba měli problém se z jezu dostat a začali se topit. Honem jsme běželi pro záchrannou podkovu s dlouhým lanem, která byla u jezu umístěna pro záchranné účely. Museli jsme dobře mířit, aby podkova dopadla co nejbližší k tonoucím, ale naštěstí jsme měli za sebou několikatýdenní trénink v házení kamenů do čtverce, a tak

jsme se trefili hned napodruhé. Vodáci se podkovy chytli a my je společně s dospěláky, kteří k nám přispěchali na poslední chvíli, vytáhli na břeh. Měli nějaké odřeniny, tak jsme jim to ošetřili. Moc nám oba děkovali a my byli rádi, že se nám to podařilo, a byli jsme na sebe hrdí.

Byl na nás hrdý i Matěj, když jsem mu o tom doma vyprávěl. „Jste pašáci,“ řekl obdivně. „Představ si, kdyby tam v tu chvíli nikdo neprocházel. Nebo kdyby tam chyběla záchranná podkova. Ono se totiž občas stane, že podkovu někdo ukradne a pak není čím tonoucího zachránit.“

„To není možné,“ žasnu nevěřícně. „Vždyť jde o lidský život!“

„Je to tak...“ povzdychl si brácha. „Ale tyhle dva životy jste zachránili a já jsem na vás moc pyšný!“

Přišla neděle a s ní i předávání černých bobříků záchrany. Dostali jsme ho nejen my za záchranu vodáků, ale i ostatní skauti za různé záchranné činy.

4. BOBŘÍK PLAVÁNÍ

Po předání černých bobříků přišel na řadu červený bobřík plavání. „Abyste ulovili tohoto bobříka, musíte uplavat nejméně šedesát metrů,“ prohlásil Matěj a my jen mávli rukou, protože to pro nás byla hračka. Každý kluk a holka z naší dědiny uměl plavat, a to už od malička. Je to pro nás taková samozřejmost, jako se naučit psát a počítat.

Šli jsme k přehradě, kam se obvykle chodíme koupat. Je tam čistá voda a parádní molo. Začali jsme se před Matějem předvádět a skákat z mola. Nejdřív po hlavě a pak přišly na řadu kotrmelce a další kreace ve vzduchu. Matěj viděl, že si s vodou rozumíme, a tak navrhl, abychom si dali závod. To jsme uvítali s nadšením a vylezli na molo, kde nám vysvětlil pravidla. „Až řeknu teď, skočíte do vody a poplavete kraulem tamhle k té bójce a zpátky. Nejrychlejšímu plavci změřím čas a jeho jméno bude i s jeho časem umístěno na nástěnce. Nejdříve poplavou dívky a poté chlapci.“

Holky se připravily, a jak Matěj zavolal „Teď!“, skočily do vody a plavalý k nedaleké bójce a zpátky. Jako první dorazila s velkým náskokem Tereza z devítky, což nikoho nepřekvapilo, neboť plave závodně. Má velké

štěstí – v rodině totiž plavou úplně všichni. Rodiče ji k tomu vedli už od malička a byli na ni docela tvrdí. Zatímco my jsme si venku hráli, ona musela na bazéně trénovat. Bývala z toho otrávená a plavání nenáviděla. Ale teď je ráda a děsně ji to baví. Aby ne, když vyhrává jeden závod za druhým!

Matěj jí změřil čas a ten si pak zapsal do notýsku. Poté jsme přišli na řadu my, kluci. Plaval jsem jako o život, strašně jsem chtěl vyhrát. V jednu chvíli jsem i vedl, ale těsně před cílem mě předebral Martin z osmičky. Cítil jsem strašný vztek. Jsem totiž děsně soutěživý a hrozně nerad prohrávám. Je to taková moje hodně slabá stránka...

Brácha si zapsal jeho čas do notýsku a pak si mě vzal stranou. „Vím, že tě to štve, Jakube, ale musíš se konečně naučit prohrávat. Dobrý skaut se nenaštve po každé prohře. Čeká nás ještě spousta různých soutěží a rád bych, aby ses naučil brát prohry sportovně a přát druhým vítězství.“

Slíbil jsem mu to, ale vztek jsem měl pořád stejný. Asi to chce čas.

„Tak, závod máme za sebou a teď se podíváme na plavecké styly,“ řekl po chvíli Matěj. „K tomu, abychom se co nejdříve dostali k tonoucím, potřebujeme ten nejrychlejší plavecký styl, a tím je pochopitelně kraul. Další styly, jako je například motýlek, znak a prsa, jsou sice oblíbené, ale pro záchranu někoho, kdo se topí, je nejvhodnější kraul. Všiml jsem si, že ne všichni jeho techniku ovládáte, proto si ji nyní budeme procvičovat. Děvčata si vezme na starost Tereza a kluky povede Martin. Jakmile se techniku naučíte, budete ji pravidelně trénovat. A tím nemyslím jednou týdně. Je lepší plavat třikrát týdně dvacet minut než jednou týdně šedesát minut. A nezapomeňte na správné dýchání. Nadechujeme se ústy nad hladinou a plynule vydechujeme nosem a ústy do vody. A ještě poslední věc: při plavání kraulem nekopejte příliš nohama, jinak spotřebujete hodně kyslíku. Na jeden cyklus postačí dvoudobý kop.“

Bylo mi proti srsti, že mě má Martin učit, jak plavat kraul, ale jak se později ukázalo, ovládal techniku mnohem líp než já. Musím uznat, že nám to vysvětlil skvěle, a asi po hodině tvrdého tréninku jsem kraul zvládl na výbornou. Matěj moc dobře věděl, proč vybral právě Terezu a Martina jako naše trenéry. I holkám se dařilo a Terku si moc chválily.

Od toho dne jsme chodili na přehradu skoro denně a trénovali nejen kraul, ale i ostatní plavecké styly.

Čtrnáct dní uteklo jako voda a my jsme se opět sešli v plném počtu. Nevěděli jsme, co přesně pro nás Matěj chystá, ale tušili jsme, že zas budeme plavat. A taky že jo. Šli jsme na přehradu a tam nám oznámil, že bude další závod.

„Vím, že jste celé dva týdny tvrdě trénovali, a je načase zjistit, jak na tom jste. Platí stejná pravidla jako posledně, tedy k bójce a zpět. Terka a Martin se závodu nezúčastní, ale budou bedlivě sledovat vaši techniku plavání. Tentokrát začínají chlapci a po nich nastoupí děvčata.“

Byl jsem šíleně nervózní. Tenhle závod bude mnohem těžší, protože tu nepůjde jen o rychlost, ale i o techniku. Já to dám, opakoval jsem si v hlavě snad stokrát. Dám to!

Když jsme plavali směrem k bójce, nevnímал jsem ostatní kluky kolem sebe. Soustředil jsem se na dýchání, na nohy, na paže, prostě na všechno, na co nás Matěj upozorňoval. Od bójky jsem zrychlil tempo a cítil, že mám pořád ještě dost sil. Stále jsem zrychloval a najednou slyším Matěje a Martina, jak na mě volají: „Jsi v cíli, Jakube!“

Otevřu oči a já byl vážně u břehu. „Museli jsme tě zastavit, jinak bys v tom zápalu doplaval až do klubovny!“ volá se smíchem Matěj a já se rychle otočil a vidím, že kluci teprve teď plavou do cíle. Tak jsem přece jen vyhrál.

5. BOBŘÍK DOBRÝCH ČINŮ

Po ulovení červeného bobříka plavání přišel Matěj s tmavomodrým bobříkem dobrých činů. „Každý den uděláte alespoň jeden dobrý skutek. Dívejte se pořád kolem sebe a všimněte si i drobných věcí. Příležitostí k dobrým činům je hodně a nemusíte za nimi chodit daleko. Například převedete slepce přes cestu, seberete z chodníku ohryzek jablka či slupku od banánu, aby na nich nikdo neuklouzl, pomůžete starému člověku s těžkým nákupem do schodů a tak dále. To, že doma pomůžete mamince s domácími pracemi, není dobrý skutek, ale vaše povinnost za péči, které se vám od ní dostává.

Za dobrý čin pokládám, když dobrovolně pomůžete cizímu člověku a nebudete od něj očekávat žádné dary a už vůbec ne peníze. Pokud uděláte sto takových dobrých skutků, máte uloveného páteho, tmavomodrého bobříka!“

Přiznám se, že jsem nikdy nic podobného neudělal a ani mě to nenapadlo. Mamce doma taky zrovna moc nepomáhám, a to je moje povinnost... Teda sám od sebe bych určitě neutřel prach nebo tak něco. Mamka by si nejspíš myslela, že mám nějaký hodně velký průšvih ve škole. Ale všiml jsem

si, jak pořád běhá po domě a něco dělá. Večer bývá dost unavená a někdy i smutná. Brácha je jediný, kdo jí pomáhá sám od sebe, a já to nikdy nechápal – teda až do dnešního dne...

Řekl jsem si, že než začnu dělat ty dobré skutky, udělám si pořádek ve svém pokoji a zeptám se mamky, jestli s něčím nepotřebuje pomoci.

„Ty jsi něco provedl?“ ptá se mě šokovaně. Klasika...

„Ne, ale tak si říkám, jestli něco nepotřebuješ,“ zamumlám.

„No, můžeš třeba zalít zahradu,“ usmála se a stále se tvářila tak překvapeně, až mi bylo trapně. Honem jsem utíkal ven a pustil se do zalévání. Za chvíli uslyším z vedlejší zahrady láteření a vidím, jak starému sousedovi stříká voda z hadice na všechny strany. „Já bych do toho...!“ hulákal rozzlobeně.

„Brej den!“ volám na něj. „Můžu vám s tím pomoci?“

„To budeš hodný, synku! Já si s tím nějak nevím rady.“

Honem jsem běžel na jeho zahradu a zastavil vodu. Prasklou hadici jsem opravil a pak ji vyzkoušel. Fungovala správně, a protože se soused doma převlékal do suchého oblečení, zalil jsem mu mezitím celou zahradu. Když vyšel ven, spráskl ruce: „Ty jsi panečku rychlík!“ divil se. „A co teď budu dělat já, když jsi za mě udělal všechnu práci?“

„Však vy si něco najdete, pane Stehlík,“ povídám mu. „Ještě jsem vás nikdy neviděl odpočívat.“

„Svatá pravda, synku,“ smál se. „To budu až v hrobě!“

Rychle jsem se rozloučil a pelášil domů. Když jsem o tom při večeři vyprávěl, všichni se smáli a Matěj mě poplácal po rameni. „No vidíš, a první dobrý skutek máš za sebou. Teď ještě dalších devadesát devět takových a budeš mít bobříka uloveného!“

Od toho dne jsem si více všímal toho, co se děje kolem mě. Jakmile se naskytla příležitost k jakékoliv pomoci někomu v nesnázích, ihned jsem ji využil. A pokaždé jsem z toho měl takový hodně dobrý pocit. No, asi to má něco do sebe.

Po čtrnácti dnech jsme se všichni sešli v klubovně a vyprávěli si zážitky z uplynulých dní. Nechyběly ani veselé historky, jako například od Pepíka, s nímž není o legraci nikdy nouze. „Tak já jdu po chodníku, jo, a vidím starou paní Macháčkovou, v jedné ruce hůl, v druhé nákup, tak k ní příběhnu s tím, že jí s tou taškou pomůžu, a ona mě normálně švihla tou svojí holí a vyjela po mě, prý, jedeš, ty uličníku jeden! No, a pak jim máme pomáhat!“

Ale byly i historky dojemné. Jednu nám vyprávěla Adélka, ta je z naší třídy. Je hodně plachá, s nikým se moc nebaví. Jediné, co o ní vím, je, že ráda fotí. Vlastně vždycky, když ji potkám mimo školu, visí jí na krku foťák.

„Šla jsem jednou odpoledne domů a potkala paní Navrátilovou. Však víte, že je nevidomá. Stála bezradně na chodníku, tak jsem se jí zeptala, kam má namířeno. Řekla, že si chtěla jít do lékárny koupit něco na bolest hlavy, ale spletla se o jednu ulici a teď že neví kudy kam. Doprovodila jsem ji nejprve do lékárny a pak k ní domů. U ní v bytě jsem si všimla, že tam nemá žádné jídlo, tak jsem ještě zašla nakoupit. Rychle jsem jí připravila oběd, což jí udělalo velkou radost. Brzy ji přestala i hlava bolet, tak jsme si

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Skautské příběhy pro děti.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.